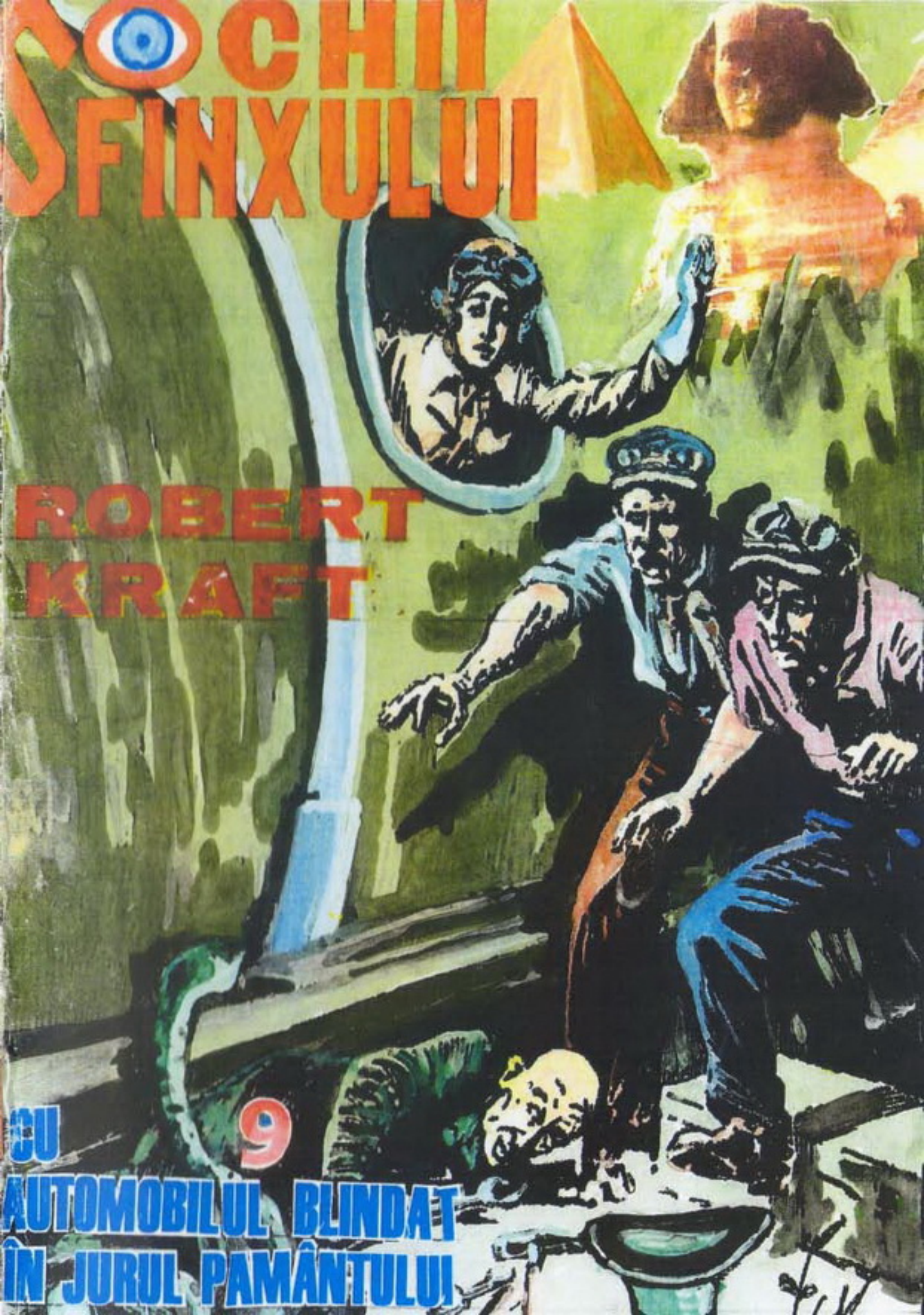

DOCHII FINXULUI

ROBERT
KRAFT

CU
AUTOMOBILUL BLINDAT
ÎN JURUL PAMÂNTULUI

9

ROBERT KRAFT

OCHII SFINXULUI

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

Traducere din germană de Petru Istrate

Grafică originală și prelucrare de Aurel Lupaștean

Nr. 9

CAP. XXIII. ÎN CUPTORUL BLINDAT (Urmarea ultimului capitol din broșura nr. 8)

Adam zăcea pe jos acoperit de sânge, ce-i curgea nu numai din gură și nas, dar chiar din urechi și ochi. De-abia și-a șters tot sângele de pe față, că a sărit în sus cu vioiciunea unui tinerel. Slavă Domnului că au fost suficienți cei trei sute de cai putere !

A aruncat o privire înspre Leonor, după care a început și el să respire cu nesaț aerul răcoros în plămâni.

- Hei, Miss Leonor, aveți grijă să nu răciți. Puneți-vă cel puțin un șal în jurul grumazului

Grija pentru omul care sângera pe jos acoperea

toate celelalte, dar s-a dovedit că-și făceau gânduri sumbre degeaba. Adam nu suferise atât de mult cum părea la prima vedere. După ce s-a șters, sângele n-a mai curs. Mai mult decât atât, omulețul s-a întors la îndeletnicirea lui predilectă, de întotdeauna și a început din nou să prizeze trabuc pe nas.

Poate că i se produsese mai întâi o hemoragie internă, la vreo arteră sau venă, după toate probabilitățile în gât, întrucât începuse să aibă greutate la înghițit. Dar nici o altă vătămare mai serioasă nu se produsese, ceea ce dovedea odată în plus din ce aluat tare era făcut acest om. Curând și această neplăcere a încetat cu desăvârșite. Omul acesta mic și subțire părea să aibă o structură de fier, deși jumătate din trupul său, după propriile spuse, era alcătuit din oțel, lemn și gumă.

Ceea ce părusese cu totul de necrezut a fost modul în care s-au rupt legăturile ce-l țineau strâns de aparat. Și acum după reculul lui îndărăt, a mai găsit puterea de a se repezi din nou la bordul mașinii, unde a apăsat pe cele două pârghii și din nou pe frână.

Abia după aceea și-a găsit „timp” să facă pe leșinatul.

- Nu, nu ... nu-mi lipsește nimic, sunt în ordine, ia-a asigurat pe ceilalți pasageri, cărora tot nu le venea să creadă. Aș vrea ca peste o sută de ani să fiu la fel de sănătos pe cât sunt acum. Dar deocamdată am de lucru, trebuie să adun din toate colțurile astea blestemate

prețiosul meu tabac împrăștiat.

Într-adevăr, tutunul meșterului Adam Green se cam dusesse în cele patru puncte cardinale ale spațiului din interiorul lui Maximus..

De-abia după ce s-au convins pe deplin de sănătatea și buna stare a omulețului care-și zicea Adam Green, pasageri s-au interesat de peisajul exterior și au avut de ce se mira.

Automobilul se găsea plasat de data asta într-o casă chinezească, sau poate chiar două, întrucât în jurul lor se ridicau pereți solizi din țiglă, ce se spărseseră dintr-o parte. În camera din față se aflau o mulțime de femei, cele mai multe în toalete de calitate, unele înconjurate de copii, aparent un harem chinezesc, iar alături într-o încăpere mai mică, care servea unor întâlniri intime cel mai probabil, Maximus își înfipsea partea posterioară. Cu partea din dreapta, blindatul atentase la o încăpere și mai mică, necesară nevoilor fiziologice omenești.

Dacă în Europa aceste cămăruțe sunt destul de înguste, că de-abia te poți mișca, aici lucrurile stăteau puțin altfel, întrucât prin comparație chiar și cămăruța asta avea dimensiunea unei încăperi normale de la noi, în care mica instalație, cu sau fără apă, lipsea de data asta. Aici totul fusese alcătuit mult mai simplu. Pe un mic butoiăș parcă tras la rindea era așezată o chinezoaică, chiar lipită de caroseria automobilului.

Butoiașele de genul acesta, o oală mai mare ca un fel de pâlnie, uneori erau vopsite pe dinafară, alteori împodobite cu flori. Dacă și-ar fi întins numai picioarele mici și mutilate, femeia ar fi ajuns sub roțile automobilului. Cu ochii ca de bufniță, holbați de groaza ce-o cuprinsese, sta încremenită acolo, neîndrăznind să facă nici o mișcare la privind acest monstru ivit ca din pământ în preajma ei.

Cu o atitudine stilată de gentleman, Adam apreciasse dintr-o aruncătură de ochi situația mizericordioasă în care se găsea grăsuța chinezoaică și plecându-și capul pe mica ferestruică, i s-a adresat pe un ton aproape colocvial :

- Scuzați-mă că am greșit direcția și m-a luat valul olecuță. Puteți să stați pe oliță liniștită, că noi nu ne uităm. Dar era să uit, prizați puțin tabac ? De cea mai bună calitate ! Nu ? Nu-i rău nici așa, rămâne altora mai mult.

Abia acum celelalte femei și-au revenit din uimire și au înțeles de fapt ce se întâmplase, dar conștientizând pericolul în care se găseau și în care mai credeau că mai plutesc, s-au repezit care încotro scoțând țipete isterice de groază.

Dar Leonor nu privea întreaga scenă cu o așa înclinare spre umor ca meșterul Green.

- Înainte, să plecăm de aici ! Să ieșim afară.

Afară, dar unde ? Asta era problema.

Aceste încăperi erau ridicate pe un teren plat, de unde o puteai lua absolut oriunde. În spate mai era vizibilă gaura prin care pătrunsese automobilul și cine ar fi putut spune prin câte camere străbătuse bolidul lor cu viteza aceea de trei sute de kilometri pe oră, până ce s-a oprit totuși și cât de multe stricăciuni făcuse ?

Adam, care se apropiase din nou de volan, a pus capăt discuției.:

- Înainte ? De ce nu înapoi, Cred că așa este cel mai bine, Ne folosim de spațiul și găurile pe care ni le-am creat deja.

Maximus s-a pus încet în mișcare, înspre ușa pe care apucaseră să fugă acele femei cu copii cu tot..

Da, o ușă exista totuși, era chiar deschisă, păcat numai că atât de îngustă pentru corpolența lui Maximus.

Dar Adam nu s-a tulburat pentru un lucru atât de nesemnificativ ca acesta. A dat motorului din nou câțiva cai putere și și-a croit drum prin deschiderea cu pricina, deși ce-i drept, în stânga și dreapta lui, pentru a-și face loc au mai trebuit să cadă câțiva metri de zidărie.

Adam se găsea deja în cea de a treia cameră a unei locuințe destul de solid construită, ce aparținea fără îndoială unui chinez înstărit.

Probabil că acum se găsea chiar în salon.

- Și-acum, înainte ! În orice direcție !

Iar Maximus a mai străbătut o uşă, a trecut printr-un dormitor spaţios, printr-un antreu, până când în faţa lor a apărut o scară din piatră ce ducea în jos.

- Asta coboară în pivniţă, mai bine o luăm prin geam.

Dar Adam doar glumea. Nu puteau fi trepte care duceau în pivniţă, cal mult care să ducă în afară. Probabil casa fusese construită pe o înălţime şi când au pătruns prin spate, au ajuns în încăperea cea mai de jos, din partea cealaltă a clădirii.

Maximus, cu frâna pusă, dăduse deci tocmai peste aceste trepte, dar nu înainte de a răsturna câteva vase şi un mare candelabru.

Lui Leonor totul i se părea atât de comic, încât a izbucnit într-o cascadă de râs sănătos. Dintr-o dată însă, a devenit serioasă, foarte serioasă chiar..

- Dar dacă cumva am strivit şi oameni în iureşul nostru ?

Cine putea şti ? De văzut n-au putut vedea, fireşte, întrucât nu aveau cum. Aici, în acest harem, lucrurile au decurs destul de bine. Străpungerea acelei fortificaţi asediate de oameni înnebuniţi, dormici de răzbunare şi spectacol, putea să se fi soldat şi cu victime omeneşti. Dar în definitiv, n-au avut nici ce face, întrucât fuseseră pur şi simplu în legitimă apărare.

Era vorba de ei sau de ceilalţi, orice şovăire s-ar fi sfârşit cu arderea lor de vii.

Treptele s-au terminat într-o sală asemuitor unui hol sau antreu. Dar în spate ușa arăta ca și intrarea într-o locuință.

- Nu trebuie să mergem să o deschidem ? a întrebat Gcorg.

- Ei, ce mai contează acum ? Să trecem prin ea și gata !

Și Maximus și-a deschis el singur pentru sine ușa, a dat din nou peste niște trepte, după care s-a pomenit deodată într-o grădină.

A fost străbătută și aceasta, mereu croindu-și drum printre răsaduri și straturi cu flori. Și din nou, iată, se aflau în fața unei porți masive, ce era închisă. Dar Maximus, care biruise infernul arzător, a zdrobit-o și pe aceasta în mici fărâme, până ce automobilul a nimerit în ... apă !

Poarta nu era altceva decât un loc de trecere spre un fel de cheu, de unde cu ajutorul câtorva gondole ajungeai la un traseu maritim.

Din fericire, gondolele nu era plasate în calea lor., așa că totul s-a făcut fără stricăciuni.

- Dar ce sfârâie așa ? a vrut să știe Adam.

Dacă stăteai să te gândești, nici nu era de mirare. Plăcile automobilului blindat se încinseseră atât de tare în cuptorul acela de foc, încât nici nu le puteai ating. Acum sigur, că în contact cu apa sfârâiau și produceau aburi.

După cum și-au dat îndată seama, Maximus înnota într-un fel de canal artificial, pe ale cărui maluri erau ridicate case sau colibe..

- Da, a precizat Georg, acesta este un canal care duce înspre sud pe toată lungimea lui ... Înainte, ne găsim pe drumul bun !

Maximus, care ieșise din toată tevatura asta în cea mai bună formă, se transformase în ambarcațiune, lăsând în urmă cuptorul de foc, pregătit să-i ardă de vii în flăcările sale.

CAP. XXIV . APRECIERE ASUPRA CĂLĂTORIEI ȘI CUM DEVINE ADAM AERONAUT

O călătorie în jurul lumii este plictisitoare, îngrozitor de plictisitoare ! Și cu atât mai plictisitoare, în cel mai înalt grad plictisitoare este atunci când ai foarte mulți bani de cheltuit pentru asta, ori numai banii strict necesari. Cine nu crede asta, atunci să-l ia în considerație pe mereu modernul evreu rătăcitor, care este întotdeauna pe picior de plecare. Nu-i obligatoriu să fii un englez în pantaloni cadrilați, toate națiunile civilizate ale lumii își au proprii lor evrei rătăcitori. Aceste persoane, aceste fețe plictisitoare străbat căscând muzeele lumii, cască privind bisericile și palatele cele mai renumite și tot căscând plictisite

străbat orașele și așezămintele sfinte ale Indiei, țara minunilor.

La porțile agențiilor de turism vezi aceleași figuri plictisitoare cum se adună și se multiplică până la disperare.

- Ia ascultă, se aude frecvent geamătul unui berlinez îndesat, înarmat sub brațe cu lucruri de călătorie, n-am străbătut deja traseul nostru în jurul lumii ? Ei, dacă aș fi rămas acasă aș fi putut cel puțin bea bere rece servită de un chelner de treabă. !

Da. Cu oamenii ăștia avem de a face. E suficient să-i privești o dată, ca să te lămurești pentru totdeauna !

Călătoriile de vacanță sau de studii, ori cele de afaceri, după o boală psihică grea, toate care servesc unui scop anume, sunt cu totul altfel. Nu ți se bucură oare inima când vezi buna dispoziție zugrăvită pe fețele oamenilor până atunci sclavi ai muncii neobosite, pe școlari plecați în vacanțele lor de vară ? Aceasta este o bucurie reală, un noroc adevărat, nelegat de nici o performanță sau țel autoimpus..

Dar numai așa să călătorești în jurul lumii și să vezi tot mai mult și mai mult, cu asta ... nu sunt de acord.

Există o carte de suflet, o carte minunată, care a fost citită la început la fel de mult ca Biblia. Astăzi oamenii o ignoră, timpurile s-au schimbat. Nu mai este înțeleasă de nimeni, nu pentru că oamenii ar fi devenit

mai puțin inimoși, mai tineri din punct de vedere spiritual, sau mai superficiali, dimpotrivă, dar ea nu mai corespunde actualelor norme și cerințelor contemporane.

În această carte despre această călătorie și această perpetuă căutare a ceva nou stă un cuvânt de bază :

„Ce ți-ar plăcea ție, a întrebat Thomas Nemis în „Scrierile de apoi”, carte care după Biblie și Robinson Crusoe al lui Daniel Defoe a avut cele mai multe ediții, ce ți-ar plăcea ție mai mult să vezi în altă parte din ceea ce deja ai văzut acasă ?”

Cerul și pământul și toate lucrurile cuprinse între ele se găsesc pretutindeni. Oricâte lucruri de seamă ai vedea, nu sunt ulterior decât aceeași față comună care pălește și se uită cu timpul.

Înțelegi acum ceea ce a vrut să spună toți profeții mitici ai timpurilor trecute sau actuale ?

Asta nu înseamnă că trebuie să te izolezi de toate lucrurile lumești, pentru a te putea închide în cămăruța ta ! Și din nou leit-motivul !

„Ce poți tu în altă parte vedea, ce n-ai văzut deja acasă ?”

Celebrul scriitor de romane Friedrich Gerstaecker a fost învinovățit de către gurile rele că n-a trăit și n-a văzut nimic aieva din scrierile sale, ci că înarmat cu atlase de călătorie, în cămăruța din fund a

locuinței lui și-a imaginat toate întâmplările eroilor săi și toate fenomenele naturii descrise.

Asta este pe de-a întregul calomnie. Gerstacker a călătorit de fapt peste tot în lume. În America a fost o dată și trapper și așa mai departe. Dar calomniatorii n-au știut niciodată ce compliment măreț i-au făcut mai înainte cu această afirmație ! Pentru că abia acum forța sa de imaginație poetică a putut ieși la iveală.

Da, noi avem câțiva scriitori, care însă se pot număra pe degetele de la o mână, ce scriu romane de călătorie din cele mai îndepărtate țări și regiuni ale lumii, care n-au pășit niciodată acolo și totuși povestirile lor au harul veridicității de necontestat.

Aceasta este o calitate excepțională a talentului, căruia îi spunem pur și simplu geniu. De altfel oamenii trebuie să fie convinși că autorul a trăit el însuși toate aceste evenimente pentru ca opera lui să poată respira o aură de autenticitate.

Dar să revenim la tema jidovului rătăcitor ! Din când în când găsim câte o asemenea figură plictisită, evocată puțin mai înainte.

Cu toate acestea, sub steagul Agenției Cook, sau al altora, s-au văzut nu odată chipuri inundate de bucurie la descoperirea unui palmier, a unui elefant alb, ori a unei palme de verdeață într-un deșert uscat. Aceste spirite entuziaste se văd rareori împreună.. Pentru a vedea aceste chipuri invadate de fericire și noroc,

desigur nu e nevoie să faci numai decît o călătorie în jurul lumii. Deși aceia care o fac și se simt astfel au meritat-o, fiindcă efortul lor a folosit la ceva.

Acum întorcându-ne la eroii noștri, ce bucurii au trăit aceștia după ce l-au părăsit pe nenorocosul de Mister Ogly.. Să-și vadă singur de ale lui ?

Au străbătut China în opt zile de la nord la sud, fără să vadă altceva decît câmpuri, nenumărate câmpuri în stînga și-n dreapta și fluvii cu o mulțime de pești.

Asta nu înseamnă cine știe ce schimbare și în fond ce însemnătate ar avea dacă un om purta veșminte roșii sau albastre ? Dacă arau pămîntul cu ajutorul bivolilor, sau se înhămau ei înșiși la jug ?

Au străbătut destul de încet un mare oraș chinez, pe care probabil n-a pășit pînă atunci nici un european, după care au luat prînzul la curtea unui mandrin, dînd gata unul după altul patruzeci de feluri diferite de mîncare. Au vizitat o ceainărie, un templu și o pagodă, dar n-au găsit nimic ce să nu fi știut în prealabil, întrucît despre toate astea au putut citi cu mult înainte în cărți.

China este destul de monotonă ! Caracteristicile regionale au cam dispărut în ultimele mii de ani. Asta s-a întipărit pînă și în cultura plantelor, pe care cu o răbdare pur ...chinezească, ținînd cont de climă, le-au răspândit peste tot.

Aventuri n-au mai întîlnit, destul de frecvent

s-a încercat oprirea automobilului, mai ales când acesta naviga pe întinsul apelor fără stindardul aferent, dar cine s-o poată face ? Odată pe timpul nopții Maximus a nimerit în noroi și a trebuit să-și folosească din plin roțile până ce a putut da de suficientă apă cât să navigheze normal, pentru că în general canalele chinezești s-au dovedit puțin adânci..

Aceste canale erau asimilate de multe ori unui fel de șosea națională, în care ambarcațiunile era pur și simplu trase de oameni, care mergeai prin apa puțin adâncă.

În noaptea cu pricina Maximus a nimerit într-o regiune cu un noroi din cele mai păcătoase, unde nici măcar roțile zimțate adiacente ale vehiculului nu mai puteau face mare lucru.

Poate că viclenia chineză le pregătise chiar o capcană pentru a vedea cum se descurcă mașina pe uscat. Ce s-a petrecut mai apoi ? Nu cine știe ce. Maximus a cârmuit imediat spre mal., s-a cățărat pe acesta, pe urmă a luat-o pe ogoarele inundate de apă, plantate inițial cu orez.

De fapt și aici Maximus a fost nevoit să-și folosească roțile cu valțuri sau zbaturi, asemănătoare roților morii și consecința a fost că le-a făcut chiar un serviciu agricultorilor chinezi, îngropându-le astfel mai adânc semințele în pământul răscolit.

Curând au dat de alte câmpuri, unde orezul

dăduse deja fruct, ajungând până la mal. Dar Leonor nu voia să dăuneze în nici un fel culturilor. Nu se putea oare ca tocmai acest ogor să aparțină unui amărât de țaran chinez, care era nevoit apoi să flămânzească împreună cu familia lui un an întreg ?

Peste tot de-a lungul și de-a latul Chinei erau astfel de canale și doar din loc în loc dădeau de un curs mai acătării de apă.. Chiar și munții erau străbătuți de șosele destul de practicabile și împrejurimile nu-i lăsau să se plictisească.

Georg avea ce povesti din peregrinările lui anterioare pe astfel de canale, dar acum, avându-l în vedere pe Maximus, era cu totul altceva.

Da, trăise destule aventuri el însuși pe pământul chinez, Dacă acest „diavol alb” ar fi fost prins de băștinași, de bună seamă că n-ar mai fi scăpat cu viață. Întreaga sa călătorie prin Chine n-a fost altceva decât o goană continuă. Un mare noroc pentru el a fost faptul că atunci nu exista calea ferată și telegraful. Deși a fost urmărit de către călăreți, nu s-a lăsat prins, a înnoptat într-un lan de bumbac, până ce a ajuns, din canal în canal, hăituit peste tot. Din când în când, pentru a se putea hrăni, a fost nevoit să mai prindă câte o pasăre de curte a cutărui sau cutărui gospodar indigen, ceea ce relua urmărirea iar și iar.

- Iată acolo în casa aceea de țară trăiește un englez, un anumit Mister Hawskin, care e tolerat de

către populație numai pentru faptul că-și vinde produsele sale originale la un preț considerabil mai scăzut decât conaționalii săi chinezi șperțari.

La el am vrut odinioară să găzduiesc, dar atunci când a încuiat ușa, am ieșit repede afară, pentru ca englezul să nu mă livreze direct chinezilor și atunci acest creștin englez a fost acela care a împrumutat chinezilor patru câini de urmărire, pentru a mă mirosi mai bine.

Vedeți acolo un teren unde crește trestia aceea înaltă, acolo am reușit să-l sugrum pe cel de al patrulea câine, după ce i-am împușcat pe primii trei, și apoi a urmat o vânătoare nemiloasă printr-o întinsă plantație de ceai.

În felul acesta Georg putea să tot povestească fără ca nimeni să se simtă obosit sau plictisit.

Pentru o nouă vizită la acest creștin de englez nu se gândea nimeni cu seriozitate. Nici măcar lui Georg nu-i trecea asta prin cap.

- Lasă-l în plata Domnului, tot nu va putea scăpa de răsplata divină.

Din când în când Adam Green intervenea și el în discuție.

Într-o noapte pe când Leonor se retrăsese în compartimentul său pentru odihnă, a auzit un zgomot similar unei căzături puternice.

- Cine a mai căzut în noaptea sta din pat ? a

întrebat fata a doua zi dimineața.

- Numai din pat ? Ba cred că am căzut chiar din înaltul cerului. Am avut un vis ciudat, ia ascultați-l. Se făcea că sunt din cauciuc și că am mers la reactorul de combustie, am luat un furtun și am inspirat hidrogen până ce am tot crescut și crescut umflându-mă cu gaz și m-am transportat într-un balon până la cer. În spate se făcea că aveam un șurub, în față un ventil reglabil, care-mi permitea, lăsând să iasă aerul, să vâslesc prin văzduh.

Toți au început să râdă.

- Ascultați numai, că n-am terminat. Cu cât mă înălțam mai sus, cu atât balonul care eram chiar eu devenea mai voluminos. Și dintr-o dată a plesnit „păstaia !” Și așa m-am prăbușit eu de la cinci mii de metri altitudine.

De fapt, eu căzusem numai din pat. Dar cine s-o bănuiască atunci...!

CAP. XXV, STRĂBĂTÂND BIRMANIA

Ultima zi în împărăția chineză, Maximus și-a petrecut-o pe o șosea foarte bună, după care a străbătut un lanț muntos, pe a cărui creastă nu s-a lăsat în nici un fel oprit de o patrulă chinezo-franceză și de aici automobilul a pornit-o prin ținuturile birmane aflate sub posesiune franceză. Birmania are un rege autohton,

dar regatul său era tributar Franței, cu toate acestea fiind una dintre cele mai bogate regiuni de pe glob.

Flora și fauna se puteau compara cu cele ale Indiei de nord, aici remarcându-se maiestosoasele păduri din lemn de tek, cu o esență atât de tare, încât era asimilat fierului, apoi bogățiile inestimabile ale subsolului cu tot felul de metale și chiar cu diamante.

Încă înainte de a se descoperi diamante în Brazilia și Africa de Sud, Birmania a fost țara care a aprovizionat lumea cu această piatră prețioasă, mare până la patru sute de carate. Astăzi cererea de pietre strălucitoare s-a mai diminuat și de aceea principalele destinații de export au rămas India și într-o mai mică măsură China, unde există nababi care-și pot onora apetitul pentru asemenea podoabe.

Birmania rămâne însă campioana altor pietre nobile și prețioase, cum ar fi safirele și rubinele, valorând mai mult ca preț chiar decât diamantele de aceeași mărime.

Tot din aceeași țară provin neprețuitele și minunatele ametiste de culoare roșie-purpurie, având mărimea unui ou de porumbel și aceste pietre minunate iau și astăzi destinația China. Sunt oameni în această țară care-și permit să cumpere aceste bijuterii ? N-ar trebui să desconsiderăm potențialul Chinei. În urmă cu doar câțiva ani, când peste tot se vorbea de inițiativa Națiunilor Unite care voiau să-i elibereze pe

ambasadorii asediați, China era considerată ca fiind „uriașul cu picioarele de lut” și opinia generală era că ar trebui împărțită frățește între marile puteri.

Ziarele germane se plângeau că Germaniei îi era rezervată o porție prea mică din acest „tort” universal.

Și în prezent cum stau lucrurile ? Ce s-a ales de această neghioabă împărțire, de aceste planuri nesăbuite, fără fundament ? S-a dovedit că totul a fost o greșeală scuzabilă, omenească, dar totuși o greșeală.

Și acei ce iau ca factor de putere banul, ar trebui să se păzească mai mult decât alții și să nu mai comită o astfel de eroare.

În China există milionari și chiar miliardari, mai mulți decât în Europa și cine nu știe ce lux își permit nababii chinezi ?

Numai un fel de mâncare chinez, cum e peștele, poate fi preparat în mai mult decât o duzină de moduri. Cele mai scumpe sorturi de blănuri siberiene nu se mai exportă în Europa, ci în China, unde se plătește mai bine. Tot așa stau lucrurile și cu diamantele. Înalții funcționari ai imperiului se întrec unii și alții de a-și avea pălăriile împodobite cu cele mai felurite și costisitoare pietre.

Locurile unde se prospectează zăcămintele sunt ținute secret în raport cu europenii. Totul e un secret de stat regal și e păzit ca atare.

Esențialul rămâne însă faptul că astfel de pietre

se găsesc mai degrabă în regiuni mlăștinoase și se extrag de cele mai multe ori chiar din noroiul negru al junglei siameze, exploatând o mulțime de lucrători. Un chinez obișnuit nu poate rezista în climatele bântuite de febră ale mlăștinilor decât trei zile, după care moare.

Totuși ar fi impropriu să se spună că din cauza deținerii acestui valoros zăcământ cu diamante, Birmania este o țară bogată. Brazilia cu toate zăcămintele sale diamantifere nu se poate numi așa, cât de despre Mexic cu celebrele mine de argint, ce se poate spune decât că este până peste cap îndatorat ? Reala bogăție a unei țări și a unui popor se socotește după cu totul alte criterii.. Ce-i folosește poporului când tot câștigul este însușit de anumite societăți interesate ?

Elveția își are numai cirezile sale de vite și industria, iar toate materiile prime vin din exterior și nu numai că nu are datorii, dar are rezerve importante de aur !

Călătorii noștri străbătuseră întinse regiuni cultivate cu grijă, care se întindeau până la lanțul muntos Angol, în partea sudică a Himalaiei. Nici un copac nefolositor n-a tolerat până aici cultura chineză și numai în două ore străbătuseră deja și acest pământ roditor, care i se păruse lui Leonor ca un ținut de basm. Deocamdată nu se făcea simțită o deosebire deosebită în peisaj, peste tot câmpie și șes, ogoare cultivate și totuși dintr-o dată, o junglă tropicală, unde după toate

probabilitățile omul n-a reușit până acum să pună piciorul.

Defileul muntos se schimbă curând într-o șosea națională care pătrunde până și în jungla asta. Șosea străbătută probabil încă din vechime de către oștile lui Tamerlan cel Șchiop și până la trupele coloniale englezești, cu unități de cavalerie, infanterie și artilerie.

Pe această cale a caravanelor încă mai peregrinează și astăzi negustori chinezi care-și au ca țintă Persia și încă mai departe.

Maximus străbătuse această regiune într-un timp foarte scăzut, de-abia puțin mai repede decât un pieton, și asta la dorința lui Leonor, care credea că visează. Era prima pădure tropicală pe care o întâlnea și una cu care s-ar fi mândrit și India ! Arbori uriași, plante cățărătoare, arbuști de vanilie atât de plăcut mirositori, maimuțe și papagali erau peste tot.

- Uite un elefant ! a strigat Leonor.

La vreo trei sute de părtare apăruse pe șosea venind din interiorul pădurii un pahiderm de o statură impozantă. Mișcându-și neliniștit trompa încolo și înapoi, a descoperit prezența automobilului care se apropiase, așteptându-l cu curiozitate. Leonor a cerut să se frâneze. Ea credea că avea în față un elefant crescut pentru muncă și nu a dat nici o atenție avertismentului lui Georg, că aici puteau avea de a face cu un elefant sălbatic, care poate nici nu văzuse om în viața sa.

- Uite un elefant ! a strigat Leonor. La vreo trei sute de metri apăruse pe șosea venind din pădure un pahiderm.
(Pag. 308)

Acesta continua să-și miște trompa, lăsând să i se vadă colții săi procminenți, după care a trecut în fugă șoseaua dispărând în cealaltă parte a junglei, urmat de un al doilea, al treilea, al patrulea ...și până la urmă pasagerii noștri au numărat mai mult de patruzeci de exemplare. Printre aceștia și numeroși „adolescenți”, nici unul din dintre ei neatingând mărimea primului din față. Toată turma aceasta de pahiderme străbătea jungla fără să facă cel mai mic zgomot, nici o creangă nu se auzea trosnind în urma lor, așa încât la un moment dat te puteai întreba dacă să-ți crezi numai ochilor sau ba, de vreme ce alte simțuri n-au fost alertate.

- Credeți într-adevăr că am văzut o cireadă de elefanți sălbatici ?

- Dar cum altfel ? Aici la granița Chinei, în India posterioară se găsesc elefanți destui. Numai că e cam greu să-i vâneze. Și reciproca e adevărată, cu cât e mai greu să-i vâneze, cu atât sunt mai mulți.

Elefantul este un animal de pădure, care se hrănește cu frunzele copacilor și în ciuda masivității sale, se strecoară aproape fără zgomot prin tufișuri, cum n-o face nici un cal. În junglă se simte în siguranță, iar când dă de noroi se bălăcește atât, încât de-abia trompa i se mai vede.

- Vă pot aranja aici în junglă o vânătoare de elefanți, dacă doriți, a propus Georg.

- Dar de ce să-i împușcăm pe pahidermii ăștia ?

s-a întrebat Leonor deodată.

Da, până acum fusese o plăcere, sau mai degrabă un divertisment în vânatoare, dar nicidecum nu-și făcuse din aceasta o pasiune. Nu i se părea tocmai cavaleresc ca dintr-un adăpost oarecare să tragă asupra animalelor, doar din plăcerea de a ucide. Asta era mai curând o barbarie.

- Hei, domnii mei, a început meșterul Green. Ce înseamnă cuvântul acesta rododentor ?

- Rodentor ? a repetat ca un ecou Georg. Nu-mi aduc aminte să fi auzit cuvântul acesta.

- Păi cum ? ați străbătut întreaga Indie și n-ați auzit cuvântul ăsta ? Cine să vă mai înțeleagă ?

Doar n-o fi vreun elefant preistoric ?

- Elefant preistoric ? Atunci trebuie ca ăsta să prizeze ceva pe nas !

- Să prizeze ?

- Tabac de prizat, ce altceva ? Un fel de tutun care crește într-un copac.

Adam avea dreptate în felul său, numai că nu se exprimase corect. În portbagajul lui Maximus aveau un mic lexicon de conversație, unde căuta mai des informații, nu atât despre India, cât despre sortul său de tabac preferat și acolo la cuvântul tabac exista un surogat și anume frunzele de rododendron, bineînțelese uscate și apoi pulverizate. Prin asemănarea cuvintelor mastodont și rododendron așa s-a ajuns la cuvântul de

elefant preistoric, care n-avea nici o relevanță aici

Atunci va trebui să căutăm în dicționar cuvântul rododendron.

- Am căutat, dar cuvântul acesta nu se găsește acolo.

Și așa era. În acel dicționar enciclopedic de mici dimensiuni lipsea cuvântul rododendron, dar nu putea să lipsească cuvântul „tabac”, care era mult mai important.

- Asta o să fie învățătură de minte, a zâmbit Leonor. Știu întâmplător că arborele indian „copacul-trandafind”, și i se spune așa din cauza frunzelor sale mari și roșii, care mai sunt și comestibile pe deasupra, este foarte apreciat de băștinași, dar nu mi-am putut închipui că mai poate fi și ... fumat.

- Numai frunzele.

- Păi aproape tot cât e, sunt numai frunzele.

- N-ați fumat niciodată, sau n-ați prizat ?

- Nu, și nici n-am mâncat.

- Ei bine, eu am de gând să încerc, Numai să-mi dați de știre când se ivește planta asta.

Și de atunci încoace interesul meșterului Adam rămăsese mereu fixat pe frunzele rododendronului miraculos. Orice altceva vedea din flora și fauna Indiei îl lăsa rece.

Maximus, ce mergea doar cu viteză redusă, a fost ajuns din urmă de către un „băiat de poștă”, un fel

de culi care nu avea altă îmbrăcăminte decât un șort și un turban, iar în brâul care-i strângea șortul în jurul trupului avea înfipite tot felul de obiecte, în timp ce pe umăr i se bălăbănea o țeavă de bambus la capătul căreia atârna o pungă cu scrisori. Arăta foarte bine în această postură de alergare athletică, aproape de metronom, cu pași reguțați și elastici, ce-l făcea uneori să se asemene unei feline.

Până la urmă, la un semn făcut de către Georg, acest tânăr poștaș și-a domolit mersul, oprindu-se apoi cu totul. Georg cunoștea limba hindusă, dar și chineza folosită de către culii din serviciul poștei. Pe această șosea care lega Calcutta de teritoriul Chinez se afla o mare factorie, un fel de poșta centrală deservită de către un curierat cu trăsuri tractate de cai pline de pachete sau diferite bunuri expediate.. Ca pază însoțitoare și protectoare era folosită o trupă de soldați francezi.

Pe parcurs trebuiau deservite toate satele dispuse lateral față de șoseaua națională. Chiar și acolo, dar prin potecile junglei, nu puteai vedea nici un astfel de vehicul și nici un călăreț singuratic. În asemenea situații toate acestea le putea face numai un angajat al poștei special antrenat. Un astfel de culi aleargă douăsprezece ore încheiate pentru o sumă de mizerie, străbate mlaștini, înoată împotriva curenților, expus permanent pericolelor de a fi atacat de răufăcători bipezi sau patrupezi, după caz. Bani sau lucruri

prețioase nu transportă de unul singur, ci numai înștiințările necesare, pentru ca abonații înșiși să-și poată lua în posesie articolele expediate. Cu toate acestea, nu lipsesc atacurile asupra sa, tocmai pentru a afla despre toate acestea oportunități de jaf.

În ciuda acestui pericol, un astfel de poștaș este complet neînarmat, se bizuiește mai mult pe Dumnezeuul său, cuprins de evlavie și mai puțin pe propria putere.

Îl ajută de multe ori instinctul său remarcabil și picioarele iuți. Nu se prea teme de agresorii bipezi, ci mai mult de cei patrupezi, mai ales când aceștia se numesc pantere.

Între colectivitățile tsembat și pugan serviciile poștale au fost suspendate timp de trei săptămâni, pentru ca ulterior să se descopere resturile omenești a cinci alergători poștali, care au fost atacați de către una și aceeași panteră.

Pentru a se păzi de astfel de întâmplări, oamenii poștei poartă cu ei talismane, binecuvântări budiste ascunse în turban. Mai important decât toate sunt instinctele ascuțite, picioarele iuți, iar exemplele nefaste în de mai sus pot fi privite ca niște excepții.

Un poștaș bine pregătit își exercită îndatoririle ani de zile și ajunge să cunoască toate pericolele potențiale legate de meseria sa.

Când se întâmplă inevitabilul, atunci de obicei

sfârșește sub ghearele unui tigru, leopard sau între colții unui crocodil.

Pasagerii automobilului au încercat să-i ofere de toate acestui poștaş, dar acesta a refuzat cu demnitate, oprindu-se numai pentru o dușcă de apă, pe care și-a turnat-o într-un fel de pahar propriu, format dintr-un corn de rinocer, pe care-l purta la brâu, Leonor a vrut să-i toarne înăuntru și un praf de limonadă, dar Georg a reținut-o în ultimul moment.

- Pentru numele lui Dumnezeu, ce bănuială vreți să atrageți asupra dumneavoastră ?

Georg nu a întârziat să o lămurească. Dacă omul vedea că în paharul său începea ceva să fiarbă, ajungea la concluzia că era otrăvit, întrucât în credința populară orice se bea dintr-un astfel de corn de rinocer un lichid spumos care prinde să fiarbă înseamnă că era blestemat și urma să moară curând.

Această credință e răspândită azi în întregul orient, Oricine își poate permite poartă cu el un astfel de corn și când se întâlnesc doi oameni și unul oferă de băut, atunci toarnă în acest corn după principiul „nu cumva vrei să mă otrăvești, prietene ?”

Acest obicei s-a răspândit și la casele noastre princiare, care-și oferă reciproc astfel de „pahare”. Chiar prinții germani de azi au câte unii în dotare astfel de pahare din corn de rinocer.

- O doză de tutun, ceva ? o priză ? și

serviabilul Adam Green i-a întins poștașului punga cu iarba lui „binecuvântată”.

Dar un astfel de gest de bunăvoință nu era cunoscut indigenului, care și-a vârât în nări tutunul cu voluptate.

- Domnule, nu cumva bățul dumnitale e tăiat din minunatul arbust de rododendron a venit oarecum firească întrebarea meșterului Green.

Georg l-a lămurit pe bietul om ce se dorea de la dânsul, Nu, acest culi nu știa nimic despre așa ceva și nici nu auzise că ar putea fi fumat.

- Ah, atunci cu siguranță că nu este un indian pur sânge. Se dă numai unul. Ori nu s-a mai spălat demult. A fost nemilosul verdict al meșterului Green, profund dezamăgit.

CAP. XXVI, ÎN DRUM SPRE BENARES

În ultima seară petrecută pe solul birman, Georg a parcat automobilul pe un drum lateral, un fel de regiune mlăștinoasă vizitată de multe antilope, din care pasagerii lui Maximus au putut să consume câteva. Acestea le erau necesare pentru a reîmprospăta provizia de carne afumată.

Punctul culminant l-a reprezentat vânarea a doi tigri regali, care au putut fi răpuși chiar din interiorul automobilului, fără ca vânătorii să-l părăsească câtuși

de puțin. Ambii tigri, un mascul și o femelă, au fost jupuiți la lumina reflectoarelor în interiorul automobilului de prețioasa lor blană. Masculul a fost răpus de glonțul lui Georg. Vreți să luați blana asta ca un trofeu de vânătoare ?

- Bineînțeles !

- Mi-e permis atunci ca să-mi înstrăinez trofeul care-mi revine mie.

- De ce s-o înstrăinați ?

- Pentru a face niște bani, firește.

- De ce avem nevoie de bani ? a răs Leonor. N-am străbătut noi o parte din lume fără să avem nevoie de bani ?

- În India lucrurile stau cu totul altfel. În partea ei orientală se găsesc foarte multe lucruri interesante de văzut, dar asta nu se poate face fără bani. Peste tot ți se întind mâini pentru a primi ceva

- Ce lucruri importante sunt de văzut aici ? l-a întrerupt Leonor pe Georg.

- Păi, în primul rând vechile temple, palatele minunate ale majahardahilor indieni, construcțiile peste apă și...

- Când ați străbătut țara pentru prima oară ați vizitat toate astea ?

- Firește, nu mi-a scăpat nici o ocazie

- Și cum ați rezolvat cu taxa de intrare și bacșișurile ?

- În ce mă privește, lucrurile s-au petrecut , cu totul altfel. M-am amestecat printre oamenii din popor, care aveau intrarea liberă, iar în orașele mari, printre marinari. Când sosește însă un gentleman într-un astfel de automobil...

- Vă înțeleg. Vă aduc la cunoștință hotărârea mea de a nu părăsi în nici un fel automobilul.

- Și de ce nu, mă rog ? a întrebat uimit Georg .

- Pentru că ... am toate motivele să nu-mi permit. Atunci când am nimerit printre cazaci, șansa a fost cu mine, dar acum n-aș mai vrea ca toate lucrurile acelea să se repete.

- Nu uitați că ați cinat și în casele mandarinilor chinezi !

- Știu și tocmai acolo am luat această hotărâre. M-am gândit că tocmai în India de nord, și mai precis, în marile sale orașe unde mișună englezii voi mai primi asemenea invitații ceremonioase, cărora n-am de gând să le dau curs.

- Poate că aveți dreptate. Ni s-a dus desigur vestea și englezii or fi știind de intenția noastră de a străbate lumea cu un astfel de automobil, și prin urmare, vor vrea să ne oprească.

- Vedeți atunci ? De aceea am de gând să refuz până și cea mai politicoasă invitație, oferind ca pretext un pretins jurământ potrivit căruia nu pot părăsi automobilul pe tot parcursul călătoriei mele. Cu alte

cuvinte, am jurat să nu pun piciorul pe pământ. Deci trebuie să-mi țin jurământul, orice ar fi. Prin urmare, nu-mi voi permite nici atunci când mă voi simți neobservată să pășesc în afara automobilului.

Acum Georg și-a amintit cum cu prilejul unei invitații la masa unui mandarin, Leonor n-a vrut în ruptul capului să părăsească automobilul, indiferent ce argumente îi adusesese el.

- Dacă vrei să vă țineți cuvântul, atunci nu mai e nimic de făcut, a spus el. Păcat însă că vă veți lipsi de multe lucruri, veți pierde cele mai importante obiective demne de a fi văzute aici în India.

- Nu, nu, domnul meu, eu nu sunt chiar atât de avidă de a vedea obiective turistice. Poate va veni o vreme când voi reuși să călătoresc altfel și cu alte mijloace prin lume. Acum cel mai important pentru mine este să dovedesc că invenția tatălui meu este valabilă și eu am reușit să fac înconjurul pământului cu Maximus.

Sunt destul de avertizată asupra piedicilor care mi se ridică împotriva. Pe de altă parte, Mister Hartung, pentru mine va fi suficient să-mi povestiți tot ce ați văzut și aceste relatări interesante le prețuiesc mai mult decât le-aș fi trăit eu toate aievea, sau le-aș fi văzut cu proprii mei ochi. Aveți un fel deosebit de a povesti și fiecare vorbă îi merge la suflet.

Georg a făcut o plecăciune adâncă în fața lui

Leonor. Care i-a dat mâna, gestul mergându-i acestuia la inimă.

Granița dintre Birmania și India a fost întâlnită într-un sat, unde era stabilit și un centru vamal. Georg i-a avertizat din timp asupra acestuia, dar le venea dificil să-l ocolească, întrucât drumurile secundare duceau fie printr-un lanț muntos, fie printr-o zonă mlăștinoasă, despre care Georg nu putea spune mare lucru.

- Ce se vămuiește de către englezi la trecerea graniței ?

- Băuturile spirtoase și tabacul.

- Ei, atunci vom avea probleme. Cu cei șaptezeci și cinci de pfunzi de tabac ai meșterului Green știu că o să avem de plătit.

- Dumnezeuule, va trebui să ascundem tabacul undeva atunci, așa cum am procedat la granița canadiană.

Sigur, ar mai fi și latura morală. Evaziunea fiscală poate fi considerată o infracțiune și e condamnată, pe când evaziunea vamală nu tocmai. Cel ce trece peste graniță un pfund de ceai sau un carton de țigări nu este un hoț. Așa se face că au pîtit bine sacii cu tabac în compartimentul motoarelor. Dar nici n-a fost necesar !

Tânărul funcționar care a oprit automobilul, mut de uimire, a uitat cu totul să întrebe de mărfuri de contrabandă sau de cele vămuibile. Cine posedă un

ceas brăţară cu diamante, acela are şi bani pentru vamă.

Tânărul aristocrat englez a fost mulţumit să aibă autograful lui Miss Leonor Morris în registrul său şi pentru asta a şi semnat biletul de liberă trecere pe tot cuprinsul teritoriului aflat sub justiţia britanică.

Cu toate astea, meşterul Adam a fost cât pe ce să calce în străchini şi de această dată, atunci când l-a întrebat foarte politicos pe vameşul englez :

- Vă servesc cu o priză de tabac ?

Din fericire cuvintele au fost spuse pe când automobilul se şi pusese în mişcare.

- Veniţi, luaţi, a continuat el, mai am încă şaptezeci şi cinci de pfunzi ...

Dar automobilul era deja în plină cursă.

- Ei, de ce mă călcaţi aşa pe picior, l-a fulgerat Adam cu privirea pe Georg, Şi tocmai pe cel stâng ? Dar altădată când sunteţi supărat, vă rog să încercaţi cu dreptul.

- Ei, Mister Green, acum mi-aţi demonstrat tot ce voiam să ştiu. Tot calculul diferenţial şi integral nu te poate câteodată să comiţi cea mai mare prostie, a râs Georg împăciuitor.

- Ce ştie un tânăr despre asta ? Un om care nici nu poartă chelie !

Următorul mare oraş înconjurat de sătucuri irelevante a fost Dacca. Mai apoi urma să treacă un pod peste Brahmaputra.

Abia aici s-a văzut importanța amabilității dovedite de vameșul englez. N-au mai fost săcâiți cu nimic, în schimb sosirea automobilului era așteptată ca un fel de sărbătoare.

Era vorba aici de cetățeni englezi care voiau să-i pregătească lui Maximus o primire triumfătoare, ca buni cunoscători ai importanței unui lucru atât de mareț, cum este o călătorie în jurul lumii. Leonor nu s-a oprit însă deloc, ci numai a dat ordin să se reducă viteza.

În prima localitate după orașul Dacca, Georg a rugat-o pe Leonor să se oprească înaintea unui buchsol, cum se numesc în orient toate magazinele universale pline de provizii. Aici și-a vândut Georg blana sa de tigru și cu rupiile primite și-a cumpărat două sticle pântecoase.

- Ce v-ați cumpărat ?

- Două sticle de rom.

- Rom ? La ce vă trebuie ? a întrebat Leonor ca o autentică vegetariană și abstinentă, făcând în plus o figură nedumerită, de circumstanță pe deasupra.

- Mi-am făcut deja reproșuri că nu m-am îngrijit de la început să avem la bord și băuturi alcoolice..

- La ce vă trebuie astea, pentru Dumnezeu ! a întrebat Leonor încă mirată, deși știa cum va explica Georg totul.

Este cunoscut faptul că alcoolul servește ca un

remediu universal împotriva mușcăturii de șarpe. Există în India nu numai persoane izolate, dar și familii întregi care chiar mușcătura unui șarpe cu clopoței sau a unei cobre au vindecat-o cu alcool.. Toate celelalte mijloace, plantele de leac, descântececele au eșuat în fața mușcăturii de cobra. Chiar și așa, cel ce este mușcat de un șarpe cu clopoței și otrava apucă să i se răspândească în corp, nu mai poate fi salvat.

Toate acestea îi erau cunoscute lui Leonor, deși făcea o mutră de parcă s-ar fi lăsat mai degrabă mușcată de toți șerpii Indiei, decât să ia o gură de rachiu.

În acel moment. Maximus s-a oprit, iar Adam i-a lămurit, ca unul ce mânua volanul, că mașina nu prea asculta de comenzi și trăgea mai tot timpul înspre dreapta..

După examinarea mecanismului motorului, s-a dovedit că acesta era în ordine și când Leonor a făcut și ea câteva manevre înainte și înapoi, mânuind ea singură volanul, părerea celor doi montori a fost că roata din față era puțin slăbită și că totul se putea remedia din exteriorul automobilului.

Green a coborât urmat de cei doi muncitori, îngrijindu-se de roată, și în acest moment Leonor a fost conștientă de ceea ce susținuse și cum a fost cauzată de imperativele situației reale, de facto. Destul de marcată, și-a aplecat capul pe geam, însă Georg nu a spus nimic, nemaivrând să presară sare pe rană.

Deodată Leonor a scos un țipăt ascuțit, a cărui cauză Georg o bănuia prea bine.

Adam tocmai își apropiase menghina de rotor, când deodată dintr-un tufiș a țâșnit ceva ca un fulger verde și i s-a agățat lui Adam de șold, ceea ce s-a dovedit a fi un șarpe de vreun metru, care își încleștase dinții în carnea omului.

Adam trebuie să fi resimțit imediat puternica izbitură, dar s-a orientat foarte repede, apucând reptila de coadă și după ce a învârtit-o prin aer, a lăsat-o să se zdrobească cu capul de pietrele din jur, până ce târâtoarea a rămas nemișcată la pământ.

Totul s-a petrecut pe durata unei singure secunde și în momentul următor s-a putut face auzită vocea disperată a lui Leonor :

- Georg, Georg, a fost mușcat Adam ...

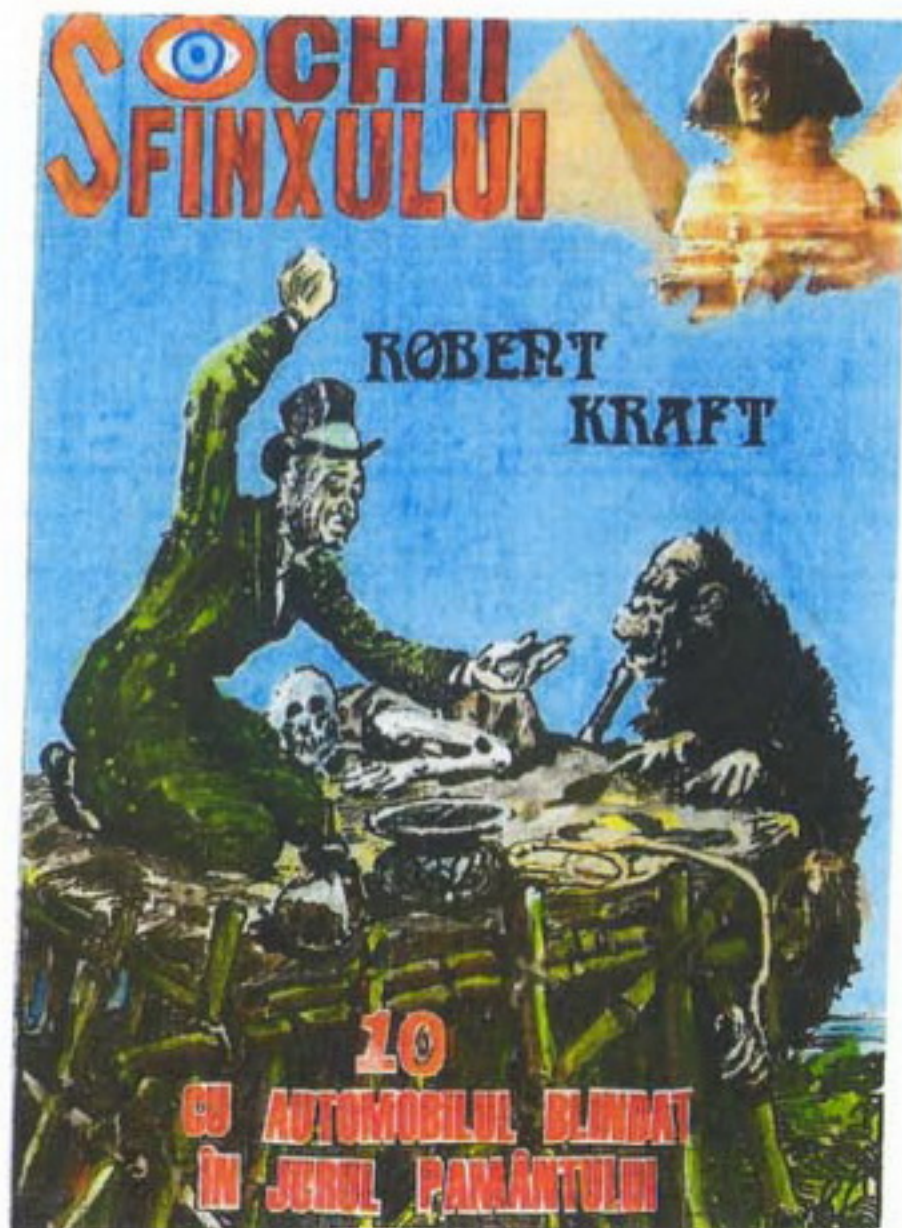
- Mister Hartung, dă-mi, te rog, sticla. Prepară-mi repede un grog, dar nu cu mult zahăr în el, a început să strige Green.

Deodată fața lui Leonor și-a recăpătat culoarea când a început să i se audă din nou vocea.

Continuare în broșura nr . 10

**Adam pe platforma schelei de refugiu
a unui fanatic religios.**

**Înfiorătoare furtună tropicală și
prăbușirea meșterului de la înălțime.
Leonor mușcată mortal de o cobră.**

ADAM, SFÂNTUL